

Photo: K . Τσακαλίδης @fosphotos.com

Είναι μέσα Αυγούστου. Βρισκόμαστε στο απόγειο της περιόδου που οι Βρετανοί αποκαλούν silly season και οι Αμερικανοί slow news season (άντε να το εξηγήσεις αυτό στους Αιγύπτιους, βέβαια). Οι περισσότεροι ηγέτες έχουν φύγει για διακοπές. Τα υπουργεία υπολειπονται, οι πόλεις έχουν αδειάσει, οι παραλίες και τα μεσογειακά θέρετρα σφύζουν από ζωή.

Καθώς οι Ευρωπαίοι απολαμβάνουν τον ήλιο και τη θάλασσα λίγο πριν αρχίσει ένα ακόμα δύσκολο φθινόπωρο, μπορεί να πήρε το μάτι τους την προχθεσινή «χαρμόσυνη» είδηση: η Ευρωζώνη, λέει, εξήλθε της ύφεσης στην οποία ήταν βυθισμένη από τα τέλη του 2011, σημειώνοντας θετικό ρυθμό ανάπτυξης 0,3% το δεύτερο τρίμηνο του έτους. Κύριος παράγοντας για την ενθαρρυντική επίδοση - λίγο καλύτερη από τις προβλέψεις των αναλυτών - ήταν η ανθεκτικότητα της γερμανικής οικονομίας, το ΑΕΠ της οποίας διογκώθηκε κατά 0,7% από τον Απρίλιο έως τα τέλη Ιουνίου. Η Ανγκελα Μέρκελ, φρέσκια από σχεδόν τρεις εβδομάδες διακοπών στην Ιταλία, σίγουρα καλωσόρισε ένα ακόμα επιχείρημα που θα μπορέσει να επιστρατεύσει στην πορεία της προς την επανεκλογή στις 22 Σεπτεμβρίου. Αλλά και ο έτερος εταίρος του γαλλογερμανικού άξονα, ο πανταχόθεν βαλλόμενος Φρανσουά Ολάντ, που επέβαλλε στον εαυτό του και στους υπουργούς του ολιγοήμερες διακοπές εντός της Γαλλίας, σίγουρα αναθάρρησε με την ανάπτυξη 0,5% που κατέγραψε η γαλλική οικονομία.

Ιδιαίτερα καλά – προσωρινά, έστω – ήταν τα νέα και για τους Πορτογάλους, που μετά την

πολιτική κρίση του Ιουλίου που κόντεψε να τους οδηγήσει κακήν-κακώς σε πρόωρες εκλογές, και μετά από 9 συνεχόμενα τρίμηνα ύφεσης, σημείωσαν την υψηλότερη τριμηνιαία ανάπτυξη στο μπλοκ του κοινού νομίσματος, με 1,1%. Από την άλλη, η οικονομική δραστηριότητα στον υπόλοιπο Νότο – οριακά σε Ισπανία και Ιταλία, με ραγδαίους ρυθμούς στην Ελλάδα και την Κύπρο – συνέχισε να συρρικνώνεται.

Στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, αυτές τις ημέρες ο Μπαράκ Ομπάμα απολαμβάνει τη μοναδική του εβδομάδα καλοκαιρινών διακοπών στο Martha's Vineyard και ετοιμάζεται για τις μάχες των επόμενων μηνών με τους Ρεπουμπλικάνους, για την εφαρμογή της μεταρρύθμισης στο σύστημα υγείας, τα σχέδια αναμόρφωσης της πολιτικής για τη μετανάστευση και άλλα πολλά. Αυτά ενώ τον Ιούλιο η ανεργία μειώθηκε στο 7,4% - το χαμηλότερο επίπεδο μετά τη μεγάλη κρίση του 2008-9 – και το ΑΕΠ της αμερικανικής οικονομίας αυξήθηκε, σε τριμηνιαία βάση, κατά 1,7% από τον Απρίλιο έως και τον Ιούνιο, υπερβαίνοντας τις προσδοκίες των αναλυτών.

Τα οικονομικά σημάδια είναι ενθαρρυντικά και στο ανατολικό άκρο του ανεπτυγμένου κόσμου: μετά από δύο δεκαετίες στασιμότητας, η Ιαπωνία υπό τον Σινζο Άμπε δείχνει επιτέλους να βρίσκεται στα πρόθυρα μίας πραγματικής ανάκαμψης. Το ιαπωνικό ΑΕΠ αυξήθηκε 2,6% σε ετήσια βάση το β' τρίμηνο του 2013 (αλλά μόλις 0,6% σε τριμηνιαία βάση, δείχνοντας δηλαδή τάσεις επιβράδυνσης). Με την Ιαπωνία να εξέρχεται επιτέλους από την κινούμενη άμμο του αποπληθωρισμού, ο επόμενος στόχος του Άμπε είναι να αρχίσει να τιθασει το δημόσιο χρέος, που είναι ήδη υπερδιπλάσιο της εγχώριας παραγωγής της χώρας και που αναμένεται το 2014 να φτάσει το 240% του ΑΕΠ.

Τα νέα από τις αναδυόμενες οικονομίες, ιδιαίτερα το κουαρτέτο των BRIC, είναι λιγότερο ελπιδοφόρα. Σε πρόσφατη ανάλυσή του με τίτλο "The Great Deceleration" («Η Μεγάλη Επιβράδυνση»), το Economist παρατηρεί ότι οι κινεζικές αρχές έχουν θέσει ως στόχο ανάπτυξη 7,5% φέτος. Ακόμα κι αν το πετύχουν, κάτι που πολλοί αναλυτές αμφισβάζουν, είναι επίδοση σημαντικά χαμηλότερη από τα υψηλά της περασμένης δεκαετίας. Όπως συμπληρώνει, οι προβλέψεις για την Ινδία (5%), τη Βραζιλία και τη Ρωσία (γύρω στο 2,5%) κυμαίνονται περίπου στο ήμισυ των επιπέδων που είχαν φτάσει στο ζενίθ της ανάπτυξής τους. Η επιβράδυνση καθεμίας εκ των BRIC, όπως εξηγεί το βρετανικό περιοδικό, θα επηρεάσει αρνητικά την ανάπτυξη των άλλων, και ευρύτερα τη δυναμική της παγκόσμιας οικονομίας.

Πού αφήνουν όλα αυτά την πολύπαθη αλλά αδιόρθωτη χώρα μας; Κοντά στην πρωτογενή δημοσιονομική ισορροπία, που επετεύχθη με υπερβολικά πολύ πόνο, ακόμα υπερχρεωμένη σε μη βιώσιμο βαθμό, ακόμα καθηλωμένη οικονομικά από δεκαετίες μεταπρατισμού, καρτελοποιημένες αγορές, αποτρεπτικά υψηλά ενεργειακά κόστη και μία δημόσια διοίκηση που βρίσκεται ακόμα στο στάδιο της αργής κατάρρευσης του παλαιού καθεστώτος, χωρίς να έχει ριζώσει ακόμα η νέα νοοτροπία. Ο κίνδυνος, σε ένα διεθνές οικονομικό περιβάλλον που φαίνεται ότι θα παραμείνει προβληματικό για μια χρόνια ακόμα, είναι ότι θα εγκλωβιστούμε σε συνθήκες οριακής ανάπτυξης, επίμονα υψηλής ανεργίας και κοινωνικής κατάθλιψης. Δυστυχώς, σε πολιτικό αλλά και επιχειρηματικό επίπεδο, δεν έχουμε δει ακόμα κάτι που θα μας έπειθε ότι δεν θα είναι αυτή η μοίρα της χώρας, και ότι δεν θα είναι και οι επόμενοι Αύγουστοι προάγγελοι φθινοπωρινών δεινών.

ένα άρθρο των πρωταγωνιστών